

rigt nok saa gode — ikke vil være istand til at holde dette Løfte, og jeg taler her af Erfaring. Thi vi have set engang før, at det ærede Medlem trak sig tilbage som den vrede Achilles i Teltet, det var efter den 8de November. Han sagde da: Jeg vil ikke mere have Noget med de Folk eller de Mandsslinger, som han kaldte os, at gjøre. Men aldrig saa snart begyndte Krigstrompeten igjen at lyde, før vi saae det ærede Medlem igjen som en gammel Stridskingskæmpe fare ind i Rækkerne og blande sig i Kampen, og saaledes vilde det sikkert nok ogsaa gaa her til Efteraaret. Altsaa, det kunne vi ikke gjøre Regning paa, at det ærede Medlem vil holde sig borte fra Arbeidet. Det er — jeg gjentager det — min Overbevisning, at det vilde gavne ikke alene Sagen, men ogsaa det ærede Medlem selv, om han virkelig kunde realisere dette gode Forsæt om at holde sig tilbage fra Arbeidet i denne Sag; thi da tror jeg virkelig, at det skulde lykkes os Andre at bringe den til et Resultat. Søværnsloven blev bragt til et Resultat uden det ærede Medlem, jeg tør ikke sige imod hans Ønske, thi det veed jeg ikke, men uden at han fik Leilighed til at blive adspurgt. Og den blev dog gennemført i Rørlighed, med Lethed, uden at man behøvede disse tunge Bevægelser, som altid komme tilstede, naar det ærede Medlems Arbeide blander sig i en Sag. Altsaa, jeg tror ikke, jeg har uret, naar jeg siger, at det ærede Medlem uden at vide det og uden at ville det bærer et stort Ansvar for, at denne for Folket saa vigtige Sag ikke bliver gennemført i denne Samling.

Men ved Siden af det ærede Medlem falder der efter min Mening ogsaa en Skyld paa den høitærede Krigsminister. Han kom ogsaa til os under meget gode Auspicier. Han kom som Fremmed, som Gæst, men blev særdeles vel modtagen iblandt os. Vel sløb vort Sprog ikke let paa den høitærede Ministers Tunge, men man var tilbøjelig til at overse dette, og den høitærede Krigsminister havde virkelig Grund til at vente, at det vilde lykkes ham, hvad der ikke var lykkedes 8 Krigsministre før ham, nemlig at gennemføre Hærens Lov i Folkethinget. Men han gjorde flere Feil, der førte til, at dette ikke lykkedes. Den første Feil, som den høitærede Minister begik, var den, at han, uagtet han blev saa særdeles vel modtagen her i Thinget, strax begyndte at anvende

sit Sløve Sværd paa at saare Benner og Fjender, mest Bennerne, men ogsaa Fjenderne. Et æret Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) sammenlignede i den Anledning den høitærede Minister med en Melde. Jeg husker det meget godt. Det er et Spørgsmaal, om det ærede Medlem fra Frederiksborg egenlig veed, hvor vidt denne Ranke fører. Det er et Spørgsmaal, om det stod for det ærede Medlems Ranke, hvorledes vi nu et tusinde Aar saa at sige have levet under Meldebladet, lige fra Grev Gerts, ja, lige fra Kong Vermunds Dage. Det er et Spørgsmaal, om det stod klart for det ærede Medlem dengang. Muligt er det; thi hos den Stand, hvorfra det ærede Medlem er kommen, og fra hvilken han nu har hævet sig saa høit iveitret, findes der et intuitivt Blik, et instinktmæssigt Blik for, hvad der gavner dem og Folket; thi denne Stand, Bonden, identificerer sig altid med Folket; han skal blive paa Stedet, han veed, at han eier Jorden. Men det er ikke den eneste Feil, den høitærede Minister begik. Der var en virkelig Realitetsfeil, og det var den at opstille i Lovforslagets Motiver Kjøbenhavns Befæstning som Endemaalet for alt Forsvar her i Landet. Det kunde ikke nytte, at det ærede Medlem fra Rolding (Berg) tager alle Lovens Paragrafer og siger: Vis mig en eneste, hvori Kjøbenhavns Befæstning staar nævnt. Det kan heller ikke nytte, at det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) vender Sagen paa Hovedet og siger: Det er slet ikke Kjøbenhavns Befæstning, der foreligger, man kan lige saa godt begynde fra Kjøbenhavn og gaa Vest paa. Nei, vi fik Alle en Fornemmelse af, at Kjøbenhavns Befæstning stod bagved som Endemaalet for alle Ministerens Bestræbelser og det, uagtet vi nu bagefter have saæet at vide, at de Generaler, som den høitærede Minister havde forelagt Sagen for, vare af modsat Mening, idetmindste var Flertallet af den Kommission, der blev nedsat under Hans kongelige Højhed Kronprindsens Forsæde, af den Mening, at det var aldeles nødvendigt at have et stærkt befæstet Punkt i Sjælland. Det hørte vi ikke et Ord om her, men tværtimod hørte vi Repræsentanter fra Sjælland: Sjælland maa opgives, og Jyns Repræsentanter læste: Ogsaa Jyn maa opgives. Det er af de Ting, som en Repræsentation ikke finder sig i. Denne Sag er ikke tilbørlig undersøgt endnu — den bør forelægges en